

Farní zpravodaj

Český Krumlov

3. 1. 2021

č. 1 - 2021

2. neděle po Narození Páně

Slovo bylo Bůh...

Liturgie nám během vánočního období ještě jednou přináší text *Prologu* Janova evangelia. Setkáváme se v něm s výrazem, který osvětluje celý *Prolog*, a to s výrazem „Bůh“: „*A to Slovo bylo Bůh.*“ Tento výraz dává každému dalšímu evangelijnímu tvrzení absolutní a univerzální charakter; právě proto, že se jedná o Boha, tak všechno, o čem se hovoří, se dotýká všech lidí všech dob. Ježíš, jakožto pravé Slovo Boží, jež se stalo tělem, je „*pravým světlem, které osvěcuje každého člověka*“ (9. verš), jediným, kdo zjevuje Otce (srov. verš 18.), a samotný svět mu přináležejí, protože skrze ně byl stvořený (srov. verš 3.). Nikdo a nic se tedy nemůže vymykat jeho vlivu.

Prolog byl pravděpodobně vytvořen v prostředí Malé Asie, a to v podmínkách převládajícího náboženského synkretismu a v přítomnosti mnoha kultů a různých ukazatelů ke spáse. Ti, kdo tento text četli, byli postaveni do situace setkání s neslychanou zprávou, že neexistují různé souběžné cesty, jak se dostat k Bohu, ale že je pouze jedna cesta, ve kterou se sbíhají všechny ostatní, a tou je Kristus. Skrze něj prochází jediná cesta vedoucí k Otci. Pohanský svět se stavěl proti těmto tvrzením a zastával názor, že „k velkému tajemství pravdy se nemůže kráčet pouze jedinou cestou“ (Aurelius Symmachus). Na to odpovídá svatý Augustin, že je pravdivé, že se nemusí dosáhnout pravdy pouze jedinou cestou, nicméně doplňuje, pokud ta se však sama nestane Cestou. V takovém případě už neplatí, že jsou všechny cesty stejně vhodné a že nemůže být pouze jedna cesta; v podstatě platí tvrzení, že Pravda si stačí sama. Přesně k tomu došlo v momentu, kdy se „*Slovo stalo tělem*“. Ten, který byl jakožto Bůh Pravdou a Životem, protože podle slov Jana „*v něm byl život a ten život byl světlem lidí*“, se stal nyní jako člověk také Cestou, a smí proto říct: „*Já jsem Cesta, Pravda a Život*“ (Jan 14,6; velká počáteční písmena dle autora; pozn. red.). „Když přebýval u Otce, byl Pravdou a Životem; když se stal tělem, stal se Cestou“ (sv. Augustin, *In Ioh.* 34,9).

Právě na tomto přesvědčení víry, že je Kristus jedinou „Boží cestou“ ke spáse a že není žádné jiné jméno darované lidem, v němž bychom mohli být spaseni (srov. Sk 4,12), je vybudované křesťanské vědomí a rovněž křesťanské poslání. Tato jistota se však nyní nachází v ohrožení. Doklad toho můžeme spatřovat v přechodu mnoha křesťanů k takzvaným „alternativním“ nebo „náhradním“ náboženským uskupením či praktikám; může jít o různé synkretistické křesťanské sekty, proudy a kroužky orientálních spiritualit, meditativní techniky, jež mnohdy z pozice nástrojů přecházejí v autonomní náboženské „vyznání“ neslučitelné s křesťanskou vírou.

Skutečnost podobného druhu je možné zaznamenat v životě prvotní církve v Pavlově listu Kolosanům. V Kolosách žili učitelé, kteří ohrožovali jednotu Kristovy osoby tím, že ho považovali za jednoho z prostředníků mezi Bohem a lidstvem, i když za toho největšího. List Kolosanům lze tedy chápat jako skutečný výkřik na obranu pravé křesťanské víry s odkazem na pravdivé *kérygma*. Podobné důrazy zaznívají také v Listu Efesanům, a to zvláště v úvodu, kterému jsme dnes naslouchali ve druhém čtení. Plnost božství, tvrdí s hlubokým přesvědčením apoštol Pavel, přebývá v Kristu a nijak se nedělí mezi nějaké jiné stvořené bytosti. Svou smrtí si podřídil všechno a smířil s Bohem všechny lidi, židy i pohany. Proto je jediným a dostatečným Spasitelem veškerého lidského pokolení. Není možné, aby existovali ještě jiní.

Tento „výkřik“ svatého Pavla se v současnosti stal opět v církvi aktuálním. Podobní „nepraví učitelé“, jako žili v Kolosách, se nacházejí rovněž mezi námi. Dnes je více než kdy jindy důležité opakovat apoštolova slova: „*Neboť i když jsou na nebi i na zemi takzvaní ‚bohové‘..., ale*

pro nás je jeden Bůh: Otec, od něhož pochází všechno a pro něhož jsme tu i my; a máme jednoho Pána: Ježíše Krista, skrze něhož povstalo všechno, i my“ (1 Kor 8,5n).

Už i církevní otcové si položili otázku, která doléhá i na nás: Jak se stavět k náboženským pravdám, které jsou mnohdy i velmi čisté a jasné, ale nacházejí se mimo křesťanskou víru? – V jejich době se tento problém týkal převážně řeckého prostředí, v současnosti se vztahuje k různým nekřesťanským náboženstvím. Pochopitelně už i církevní otcové si formulovali posuzovací kritérium. Justin například píše: „Naše náboženství se ukazuje jako nejvznešenější ze všech lidských nauk z následujícího důvodu: Kristus, který se zjevil nám lidem, představuje Logos v jeho celosti. Vždyť všeho toho, co filozofové a zákonodárci v každé době rozpoznali nebo prohlásili za dobré, bylo dosaženo skrze zkoumání a intuici, a to podle podílu části Logu, jehož se jim podařilo dotknout. Protože však nepoznali celý Logos, kterým je Kristus, často si vzájemně protiřečili... Ti všichni mohli zahlédnout pravdu pouze nejasně, díky přítomnosti semene Logu skrytého v nich“ (*Apologie II*,10 a 13).

Mezi Pravdou křesťanskou a jiných náboženství nebo filozofií se tak buduje konstruktivní vztah podobný tomu mezi Celkem a částmi. Nejedná se však o statický vztah, v němž se každý může spokojit jenom s tím, co vlastní: *semena Slova* rozesetá i mimo křesťanství čekají na svou integraci do plnosti Logu, kterým je Kristus, do Slova, které bylo „*na počátku u Boha*“ a „*bylo Bůh*“. Druhý vatikánský koncil se o tomto principu také zmiňuje a přímým způsobem ho využívá v koncilním dekretu o misijní činnosti církve (srov. *Ad gentes*, 11). Říká se tu, že křesťané musí být „obeznámeni se svými národními a náboženskými tradicemi; radostně a uctivě ať odkrývají semena Slova, která jsou v nich ukryta“.

Zakladatelé jiných náboženství jsou ve srovnání s Kristem v podobné pozici jako Jan Křtitel, tedy jako „předchůdci“; připravovali cesty tomu, jenž má přijít. Pro stanovení tohoto vztahu podřízenosti, který by byl jinak nepřijatelný, máme objektivní východisko v tom, že se Ježíš, a to pouze Ježíš, představil lidem jako „Bůh“ a mnoha způsoby to navíc potvrdil, především skrze své vzkříšení. Všichni ostatní zakladatelé světových náboženství se sami prohlašovali za „učitele“ nebo „proroky“, nezastírali tedy své lidství. Jejich cesty jsou tudíž nahlíženy pouze jako „lidské cesty“, byť ve velmi pozitivním smyslu slova. Řadíme-li další náboženství do skupiny „přípravných cest“ pro Krista, mezi „lidské cesty“ připravující „Boží cestu“, nijak to neznamená jejich ponižování nebo umenšování významu, ale naopak jejich pozvednutí, protože pro člověka není ponižující podřít se Bohu, ale podřít se pouze jiným lidem. Ježíš řekl: „*Kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje*“ (Lk 11,23); podobně tak i v ostatních náboženstvích všechno, co nějakým způsobem (třeba i hodně vzdáleným) nepřivádí ke Kristu, rozptyluje a ztrácí se, jelikož na konci zůstane pouze to, co je přičleněno ke Kristu a jím „předáno Otci“ (srov. 1 Kor 15,24).

Vůbec se nejedná o to, abychom se domáhali přijetí křesťanského hlediska ze strany příslušníků jiných náboženství (to je skutečně až plodem obrácení a záleží pochopitelně na Božím plánu spásy a misionářské účinnosti církve), ale je nutné, aby to bylo jasné a pokojně přijímané alespoň ze strany nás křesťanů. V žádném případě se nejedná o náboženskou netoleranci, ale o důslednost a jednotu víry. Tolerance se nevyjadřuje ničím jiným tak dobře, než hlásáním ukřižovaného Krista skrze „zbraně“, jimiž jsou pokora, mírnost a láska. Jiná náboženství se prosadila mnohdy silou, Ježíš se prosadil svou slabostí. Pokud tomu tak někdy v dějinách misijního působení nebylo, pak kvůli zapomenutí příkladu jeho života a zrazení jeho ducha. Skutečná tolerance se podobně jako pravá svoboda rodí s Kristem, který namísto zabíjení umírá za pravdu.

Při následujícím slavení Eucharistie budeme mít to potěšení přijmout onen „celistvý Logos“, celou Pravdu, jež se pro nás stala Cestou a Živodem...

Mše svaté v týdnu od 3. 1. 2021 do 10. 1. 2021 Český Krumlov:

04.01.	Po	
05.01.	Út	-----
06.01.	St	
07.01.	Čt	
08.01.	Pá	
09.01.	So	
10.01.	Ne	

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 04.01.	ÚTERÝ 05.01.	STŘEDA 06.01.	ČTVRTEK 07.01.	PÁTEK 08.01.	SOBOTA 09.01.	NEDĚLE 10.01.
ČESKÝ KRUMLOV sv. Vít	17:00 přenos		17:00 přenos	17:00 přenos	17:00 přenos	17:00 přenos	9:30 přenos
VĚTRNÍ							
PŘÍDOLÍ							
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							
KÁJOV							

Liturgické texty - 2. neděle po Narození Páně

I. čtení: Sir 24, 1 - 16 II. čtení: Ef 1, 3 - 18 Evangelium: Jan 1, 1 - 18

- V Českém Krumlově věřící mají možnost domluvit si telefonicky mešní intenci na měsíc leden 2021 na tel. číse: 380 711 336, 604 164 601, 724 937 121.
- **Vzhledem k vládnímu nařízení (přechod na pátý stupeň) ve farnostech jsou zrušeny veškeré veřejné bohoslužby až do odvolání.**
- Věřící mají možnost sledovat přímý přenos mše svaté z farní kaple na kanále YouTube – Římskokatolická farnost Český Krumlov – prelatura. Pondělí až sobota vždy v 17:00 hodin (kromě úterý), v neděli v 9:30 hodin.
- V Českém Krumlově kostel sv. Víta je po celý den veřejnosti otevřen k individuální modlitbě.
- **V Českém Krumlově mají věřící možnost každý den v čase od 16:15 do 16:45 hodin přistoupit ke svátosti smíření a také ke svatému přijímání.**
- Ve středu 6. ledna je slavnost Zjevení Páně – „*Tří Králů*“. Při mši svaté bude požehnáno kadidlo, křída, voda.
- V neděli 10. ledna je svátek Křtu Páně. *Touto nedělí vrcholí doba vánoční.* Zároveň končí i vánoční výzdoba. Jesličky v kostele s boční kaplí tj. Český Krumlov, Větrní, Kájov - jesličky mohou být vystaveny k zbožné účtě věřícím až do 2. února – svátek Uvedení Páně do chrámu. V ostatních farnostech, kde není samostatná kaple, jesličky už nemohou být vystaveny.
- Od 11. ledna nastává 1. týden v liturgickém mezidobí.

www.farnostck.bcb.cz

email: rkf.ceskykrumlov@dicb.cz

www.farnostvetrni.bcb.cz

email: rkf.vetrni@dicb.cz

www.farnostkajov.bcb.cz

email: rkf.kajov@dicb.cz